

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/102/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121010474
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Javorková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3121010474.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Lucie Horvátovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. februára 2023 prejednal odvolanie prokurátora a obžalovaného

K. S.,

nar. XX.XX.XXXX v D., trvalý pobyt D., t. č. vo výkone väzby v inej trestnej veci v Ústave na výkon väzby Košice,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/40/2021 zo dňa 13.10.2022, a takto jednohlasne

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušuje sa v napadnutom rozsudku výrok o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný K. S. odsudzuje pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 5, § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného zamieta, pretože nie je dôvodné. Návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania poskytnutím času na vypracovanie znaleckého posudku sa zamieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín bol obžalovaný K. S. uznaný za vinného zo spáchania zločinu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že po vzájomnej predchádzajúcej dohode s ďalším doposiaľ nestotožneným páchatelom vylákali finančné prostriedky od poškodeného dôchodcu U. D., nar. XX.XX.XXXX, a to tým spôsobom, že nestotožnený páchatel dňa 31.07.2019 o 13.35 hod. z presne nezisteného miesta v Maďarskej republike, z telefónneho čísla XXXX XXX XXX, kontaktoval poškodeného U. D. a predstavil sa mu ako jeho vnuk X., pričom poškodenému povedal, že potrebuje súrnu pomoc pre svojho známeho vo výške 15.000,- Eur, na základe čoho poškodený v presvedčení, že mu skutočne volal jeho vnuk, ešte v ten deň vybral zo svojho účtu vedeného v Poštovej banke, a. s., sumu vo výške 10.000,- Eur, ku ktorej pridal finančnú hotovosť vo výške 5.000,- Eur, ktorú mal uloženú

doma a podľa inštrukcií nestotožneného páchatela sa presunul na Partizánsku ulicu v Trenčíne, kde v čase okolo 14.29 hod. za ním prišiel obžalovaný K. S., ktorý sa mu predstavil pod menom D. a vystupoval ako známy jeho vnuka, na základe čoho poškodený odovzdal finančnú hotovosť vo výške 15.000,- Eur obžalovanému K. S., ktorý následne aj s touto hotovosťou odišiel na neznáme miesto, čím obžalovaný K. S. spolu s ďalším zatiaľ nestotožneným páchatelom spôsobili poškodenému U. D. škodu vo výške 15.000,- Eur, pričom vedel o veku poškodeného aj vzhľadom na to, že sa mu predstavil ako jeho vnuk.

Bol za to odsúdený podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 5, § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. okresný súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1, ods. 2 Tr. por. súd obžalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť poškodenému U. D. škodu vo výške 15.000 Eur.

Rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď podaným odvolaním napadol prokurátor vo vzťahu k výroku o treste v neprospech obžalovaného a obžalovaný vo svoj prospech proti všetkým jeho výrokom.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že okresný súd správne zistil skutkový stav veci, na ktorom založil výrok o vine, s ktorým je možné sa bez výhrad stotožniť. Tomuto zistenému stavu veci a zákonu však nezodpovedá výrok o treste, ktorým obžalovanému súd prvého stupňa uložil trest odňatia slobody pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, ktorá bola v danom prípade vo výmere 6 rokov 6 mesiacov. Okresný súd sa pri úvahe o výmere trestu nie dôsledne riadil ustanoveniami § 34 ods. 1 a ods. 4 Tr. zák. upravujúcimi zásady ukladania trestov. Prokurátor poukázal na to, že obžalovaný bol v posledných 10 rokoch 5-krát odsúdený a pred spáchaním aktuálnej trestnej činnosti bol opakovane odsúdený za spáchanie skutkov s rovnakým modus operandi. Jedná sa u neho o špeciálnu recidívu, a teda ani predchádzajúce odsúdenia u neho nevedli k náprave, čo nasvedčuje tomu, že páchanie tohto druhu trestnej činnosti sa stalo jeho zdrojom živobytia a životným štýlom. Uloženie primeraného trestu by malo vyslať jasný signál aj ďalším doposiaľ neodhaleným spolupáchateľom, ktorých obžalovaný zjavne zámerne kryje a odradiť ich od pokračovania v páchaní trestnej činnosti. S prihliadnutím na celkové okolnosti prípadu, ako aj na neexistenciu poľahčujúcej okolnosti priznania viny a prejavenia úprimnej ľútosti je zrejmé, že uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby nie je u obžalovaného úmerné k spáchanému činu, nezohľadňuje dostatočne individuálnu a generálnu prevenciu trestu. Tieto funkcie trestu by mohol splniť len nepodmienečný trest odňatia slobody pri strede trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. V závere prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o treste, a následne za použitia ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol tak, že uloží obžalovanému zákonný a spravodlivý nepodmienečný trest odňatia slobody pri strede trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že v tomto trestnom konaní bol okresným súdom najprv oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal. V tom čase bol okresný súd názoru, že jediný priamy dôkaz na jeho odsúdenie bola výpoveď poškodeného, ktorý jednoznačne na hlavnom pojednávaní prehlásil, že si nedovolí tvrdiť, že obžalovaný je osobou, ktorá sa mala skutku dopustiť. Okresný súd spochybnil rekogníciu, ktorá bola vykonaná v prípravnom konaní a považoval ju za nezákonnú. Následne po podaní odvolania zo strany prokuratúry a po zrušení oslobodzujúceho rozsudku Krajským súdom v Trenčíne obžalovaný nadobudol pocit, že dôkazy, preukazujúce jeho nevinu neboli vzaté do úvahy, a teda musel byť súdom prvého stupňa po akceptovaní názoru krajského súdu odsúdený. Okresný súd v rámci doplnenia dokazovania odmietol vykonať navrhovaný dôkaz - vypočutie syna obžalovaného, ktorý mal byť majiteľom telefónneho čísla, prostredníctvom ktorého mal byť spáchaný trestný čin. Jeho syn sa v danom čase aj so svojim telefónom pohyboval na rôznych miestach. Odmietnutie vykonať tento dôkaz je v rozpore s právom na spravodlivý proces a právom na obhajobu, keďže sa ako obvinená osoba nemohol pred súdom plnohodnotne brániť. Uvedené práva mu zaručuje nielen vnútroštátna právna úprava, ale aj predpisy medzinárodného práva chrániace základné ľudské práva a slobody. Obžalovaný sa nestotožňuje s tým, že poškodený ho v rámci rekognície v prípravnom konaní spoľahlivo opoznal. Poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní ho poškodený neopoznal a neobstojí tvrdenie, že to bolo zapríčinené odstupom času a vekom poškodeného. V takýchto prípadoch mal okresný súd aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného. Rovnako obžalovaný namietal aj tvrdenie, že na fotografiách zo systému diaľničných známok Národnej diaľničnej spoločnosti sa má nachádzať on. Zásada objektívnej pravdy

vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie len o pravdepodobnosť. Požiadal preto odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok a v zmysle zásady in dubio pro reo ho podľa ustanovenia § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodil, prípadne aby vec vrátil prvostupňovému súdu, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor. Uviedol, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné, pretože prvostupňový súd dospel k správne právnemu názoru, že skutok sa stal, je žalovaným trestným činom a spáchal ho obžalovaný. Prokurátor poukázal na vykonané usvedčujúce dôkazy, ako výpoveď poškodeného, vykonanú rekogníciu v prípravnom konaní, výpoveď svedkyne A. S., W. F., údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke na telefónnom čísle, ktorý užíval maloletý syn obžalovaného, ako aj výpisy uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky od operátora 02 k BTS pokrývajúcemu miesto, kde poškodený odovzdal obžalovanému finančnú hotovosť. Prokurátor opätovne zdôraznil, že obžalovaný bol už v minulosti odsúdený za spáchanie skutkov s rovnakým modus operandi, a preto má sklony k páchaniu tohto druhu trestnej činnosti. V závere navrhol odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní oboch procesných strán navrhol obžalovaný doplniť dokazovanie o vypracovanie znaleckého posudku k fotografiám poskytnutým Národnou diaľničnou spoločnosťou vzhľadom k tomu, že popieral, že by sa na týchto fotografiách nachádzal on. V rámci záverečných návrhov prokurátor aj obžalovaný žiadali vyhovieť ich odvolaniam a odvolanie druhej strany navrhli zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že dôvodné je len odvolanie prokurátora.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere odvolací súd nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Okresný súd po zrušení jeho oslobodzujúceho rozsudku krajským súdom a vrátení veci na nové konanie a prejednanie postupoval v súlade s ustanovením § 327 ods. 1 Tr. por., keď viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vykonal úkony a dôkazy, ktoré odvolací súd vykonať nariadil.

V posudzovanej veci pred súdom prvého stupňa bolo vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa kritériá pre jeho označenie za arbitrárne, či podobne nedostatočne odôvodnené, keďže obsahuje výstižné hodnotenie všetkých podstatných skutočností potrebných pre rozhodnutie o vine a treste. Súd prvého stupňa poukazujúc na právny názor odvolacieho súdu svoje rozhodnutie logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodnil.

Odvolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04).

Rozhodujúc o výroku o vine okresný súd správne poukázal na konzistentnosť výpovede poškodeného od samého začiatku trestného stíhania, podporenú viacerými v konaní vykonanými dôkazmi. I napriek neopoznaniu obžalovaného poškodeným na hlavnom pojednávaní je nevyhnutné poukázať na to, že poškodený osobu obžalovaného, ktorého nepoznal a nikdy pred tým nestretol opísal bezprostredne po skutku, pričom opis osoby korešponduje s výzorom obvineného. Tohto následne dvakrát in natura spoľahlivo opoznal ako páchatela skutku počas rekognície. Boli teda striktné dodržané obe fázy vyšetrovacieho úkonu rekognície, keďže poškodený popísal opoznávanú osobu v čase pred vykonaním rekognície. Obžalovaný naďalej namieta zákonnosť vykonanej rekognície, táto však bola vykonaná zákonným spôsobom, v súlade s ustanovením § 126 Tr. por.

V danom prípade nie je podstatné pre dodržanie zákonnosti predmetného úkonu, či popis osoby vykonala opoznávaná osoba v rámci výsluchu poškodeného, alebo v rámci konania rekognície.

Podstatné je, že popis osoby bol uskutočnený pred úkonom rekognície. Pokiaľ ide o vek figurantov prítomných na úkone, nie je vo veku obžalovaného podstatný vekový rozdiel, ktorý prirodzene medzi figurantmi bol a tento v danom konkrétnom prípade ani nebol na pohľad významne markantný. Nezanedbateľným faktom zostáva najmä tá skutočnosť, že poškodený počas rekognície slovami popísal, na základe čoho si je jednoznačne istý svojim opoznaním. Z priebehu vykonanej rekognície je vyhotovená nielen fotodokumentácia, ale i obrazovo-zvukový záznam.

Krajský súd v tejto súvislosti opätovne zvyrazňuje dôležitosť úkonu rekognície vykonanej v prípravnom konaní, a to nielen z hľadiska všeobecného poznania, a tým vyššej miere objektívnosti, ale najmä z dôvodu vysokého veku poškodeného, a s tým spojenú jeho zdravotnú kondíciu a schopnosť pamätať si prežitú udalosť. Je nesporné, že práve s poukazom na tieto faktory nedošlo k jednoznačnému opoznaniu obžalovaného poškodeným aj na hlavnom pojednávaní, kedy bol poškodený vo veku takmer 90 rokov. Hlavné pojednávanie bolo nie vinou poškodeného vykonané s odstupom času takmer 33 mesiacov od spáchania skutku. Poškodený U. D. viackrát na hlavnom pojednávaní uviedol, že na obžalovaného dobre nevidí, vyjadril sa, že je ťažko povedať, či je to on, že je to 3 roky dozadu, že má iné vlasy a iné oblečenie. Na otázku, či je to on odvetil „trochu áno“. Jeho vyjadrenia k osobe obžalovaného boli menej isté ako v prípravnom konaní, čo je prirodzené v súvislosti s plynutím času aj s jeho vekom. Jednoznačne však uviedol, že ho už predtým identifikoval, čím mal evidentne na mysli rekogníciu, ktorá bola vykonaná podstatne skôr po spáchaní skutku.

Okresný súd správne poukázal aj na nepriame usvedčujúce dôkazy, a to výpisy uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky od operátora O2 k BTS pokrývajúcemu miesto, kde poškodený odovzdal páchatelovi finančnú hotovosť, z ktorých je zrejmé zachytenie hovorov cez BTS operátora O2, umiestnenej na Jilemnického XXX, J., z telefónneho čísla XXXX XXX XXX s IMEI 35407109886744, ktoré telefónne číslo je registrované na osobu A. S. (nevesta obžalovaného), pričom mobilný telefón s uvedeným telefónnym číslom mal v čase skutku používať 15 - ročný syn obžalovaného D. P., ktorý v tom čase býval s obžalovaným v Lučenci v jednej domácnosti. Tieto skutočnosti vyplývajú z výpovedí svedkýň A. S. a W. F.. Telefón IMEI 35407109886744 bol zaistený pri domovej prehliadke v byte na adrese K. XX, P., v ktorom v danom čase žili obžalovaný, W. F., A. S. a maloletý D. P. Z lokalizácií telefónneho čísla XXXX XXX XXX bolo zistené, že toto sa nachádzalo na viacerých miestach v rámci Slovenskej republiky, kde došlo k spáchaniu ďalších skutkov s rovnakým modus operandi. Lokalizácie telefónneho čísla boli navyše porovnané s údajmi zo systému elektronických diaľničných známok Národnej diaľničnej spoločnosti, čím bolo zistené, že obžalovaný sa pri spáchaní predmetného skutku pohyboval na motorovom vozidle značky Škoda Rapid, bielej farby, EČ: I

Na fotografiách zo systému elektronických diaľničných známok Národnej diaľničnej spoločnosti je v predmetnom motorovom vozidle na sedadle spolujazdca vidieť osobu mužského pohlavia v bielom tričku, ktorému síce nie je zreteľne vidieť do tváre, avšak postava tejto osoby zodpovedá postave obvineného K. S.. Poškodený vo svojej výpovedi pri popise páchatel'a uviedol, že tento mal na sebe oblečené biele tričko alebo polokošelu a tiež, že na ulici pred odovzdaním peňazí páchatel'ovi si všimol biele auto typu sedan.

Obžalovaný namietal, že okresný súd odmietol vykonať vo veci dôkaz výsluchom svedka D. P., k čomu odvolací súd uvádza, že sa stotožnil s názorom okresného súdu, že vykonanie tohto dôkazu nebolo pre rozhodnutie v merite veci podstatné a účelné, naviac by predĺžilo už i tak neprimerane dlhé trestné konanie. Pokiaľ obžalovaný uvádzal, že odmietnutím vykonania ním navrhovaného dôkazu došlo k porušeniu práva na obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces je nevyhnutné uviesť, že právo na obhajobu znamená vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obžalovaného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. pod uvedené kritériá nespadá. Navyše okresný súd dostatočným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie navrhovaný dôkaz v konaní nevykonať.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že z totožných dôvodov sám rozhodol o tom, že doplnenie dokazovania formou vypracovania znaleckého posudku k fotografiám poskytnutých Národnou diaľničnou spoločnosťou nevykoná. Fotografie zo systému elektronických diaľničných známok Národnej diaľničnej spoločnosti boli podporným usvedčujúcim dôkazom, nie však jediným a rozhodujúcim. Zároveň by vykonanie znaleckého dokazovania neúmerne predĺžilo trestné konanie.

Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila.

Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoV/3/2019 z 23. septembra 2020) vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany navrhli, ak ich súd nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Tr. por.), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Tr. por.).

Pokiaľ ide o výrok o treste, okresný súd správne u obžalovaného aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., nakoľko sa opätovne (už po tretíkrát) dopustil závažnejšieho trestného činu vo forme zločinu. Doposiaľ bol obžalovaný 10-krát súdne trestaný, 4 odsúdenia má toho času zahladené. Okrem Slovenskej republiky bol odsúdený v Nemeckej spolkovej republike, v Talianskej republike a vo Švédsku. Opakovane sa dopustil podvodnej majetkovej trestnej činnosti ku škode najslabších a najzraniteľnejších členov spoločnosti, ku ktorým bezpochyby patria ľudia v staršom veku. Obžalovanému boli opakovane ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, teda spojené s ich priamym výkonom. Ani výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody však nevedol k náprave obžalovaného ani k jeho uvedomeniu si škodlivosti vlastného konania. Zo závažnej majetkovej trestnej činnosti využívajúc dôverčivosť a obavy starších ľudí si obžalovaný postupom času vytvoril spôsob vedenia života a zabezpečovania si finančných prostriedkov.

Po úprave trestnej sadzby okresný súd pri úvahách o primeranej výmere trestu správne vychádzal z trestnej sadzby 6 rokov a 6 mesiacov až 10 rokov. Krajský súd pri preskúmaní okresným súdom určenej výmery 7 rokov trestu odňatia slobody obžalovanému, t. j. pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, vzal do úvahy všetky okolnosti spáchaného trestného činu, povahu, charakter a závažnosť, vrátane možností nápravy obžalovaného a neexistencie žiadnej poľahčujúcej okolnosti. Striktne vyhodnotil všetky zásady na ukládanie trestov uvedené v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., pričom dospel k záveru, že tu nie sú prítomné žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali zhovievavejší prístup k obžalovanému pri ukladaní trestu a dôvodnosť uloženia mu trestu pri dolnej hranici trestnej sadzby.

Z uvedeného dôvodu krajský súd rozhodol tak, že zrušil napadnutý výrok o treste a uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov. Krajský súd je toho názoru, že takto uložený trest je zákonný a primeraný okolnostiam aj závažnosti spáchaného skutku, osobe obžalovaného a možnostiam jeho nápravy. Zároveň takýto trest spĺňa aj zásady generálnej a individuálnej prevencie a dostatočne vyjadri morálne odsúdenie páchatelia spoločnosťou.

Vzhľadom k zrušeniu výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu krajský súd opätovne rozhodol aj o spôsobe výkonu uloženého trestu odňatia slobody tak, že obžalovaného zaradil na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia vzhľadom k tomu, že v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny

opravný prostriedok.